

Kdo je největší v království nebeském?

Hošťálková 19.2.2023

Písňe: EZ21 523, Svítá 109, EZ21: 241, 684, Svítá 17

Čtení z písma: Mt 22 34 - 40, Mt 18,1-5

Text kázání: Mt 18, 1-5

Bratři a sestry,

touha po velikosti není ničím neobvyklým a v zásadě ani špatným. Například, když se malá holčička rozhodne „budu paní doktorkou“ a začne se cílevědomě lépe učit ve škole, jde rozhodně o něco pozitivního. Obzvláště tehdy, kdy ji její snaha nakonec dovede až k tomu, že se tou paní doktorkou doopravdy stane. Horší jsou megalomanské snahy některých státníků o získání většího věhlasu skrze zotročování lidí nebo získávání cizích území. V historii máme podobných příkladů spousty a nemusí jít jenom o historii. Snaha o to být velkým nebo dokonce být největším na tomto světě, není nijak zvlášť neobvyklá.

Podobně uvažují Kristovi učedníci. Opomíjejí Jeho slova o utrpení. Připomínají si pouze ta, v nichž mluvil o své slávě (Mt 17,23) a přichází za ním s otázkou: „*Kdo je vlastně největší v království nebeském?*“ Tato otázka nebyla nijak originální. V Ježíšově době si ji rádi kladli židovští bohoslovci. Jejím odrazem byla touha po předních místech v bohoslužebných shromážděních, při zasedání židovské rady, při různých večerích apod. Nešlo o nic jiného, než o prosazení sama sebe mezi ostatními lidmi. Možná bychom mohli tuto otázku přeformulovat v tomto smyslu: „**Kdo z nás** bude největším v království nebeském?“

Co v této otázce slyšíme? Nejde v ní jenom o touhu učedníků po vlastní velikosti. Jde také o určitou náboženskou představu. Například zákoníci z Ježíšovy doby si představovali, že budoucí zahrada Eden bude mít sedm různých oddělení. Také mezi sebou vedli diskuze, které z těchto oddělení bude nejvznešenější a kdo se do něj dostane.

Myslím, že Ježíšova odpověď učedníky dost překvapila. Zavolal dítě, postavil jej doprostřed, aby na něj každý dobře viděl a řekl jim: „*Pokud nebudete jako toto dítě, nevejdete do království nebeského.*“ Neřekl jim: „S tímto přístupem, budete nejmenší v Božím království.“ On použil slovo „nevejdete“, tedy vůbec se do království nebeského nedostanete. **Zůstanete venku!** To je opravdu vážné... A toto Ježíšovo ujištění platí i pro nás. Už nejde jen o to být největším v Božím království, ale doslova o věčný život v Boží blízkosti. To je něco, o co rozhodně nikdo z nás nechce přijít.

Co to ale znamená být jako děti? Malé děti, netouží po autoritě, neberou ohled na vnější rozdíly, jsou učenlivé a jsou závislé na svých rodičích. Ony si to jinak ani neumí představit. Bez maminky, bez tatínka jsou ztracené. Vše od nich bez výhrad přijímají, radí se s nimi a také je rády poslouchají. Vědí, že jsou nimi milovány a také je milují z celého svého srdce. Je pravda, že až povyrostou, začnou projevovat jiné sklony, ale toto jsou známky dětství, které nám Ježíš dává za vzor.

Pán Ježíš Kristus nás v této lekci učí odevzdanosti vůči našemu nebeskému Otci. Abychom na něm byli plně závislí a přijímali to, co On nám dává. A nejen to! Abychom k němu dokázali přicházet se vším co prožíváme. Abychom Jej prosili o vše co potřebujeme, abychom k Němu dokázali přicházet jako malé děti a nadšeně Mu vyprávěli co prožíváme. Abychom Ho milovali nejvíc jak jen to dokážeme. To je ta nezbytná změna myšlení nebo jinak řečeno obrat o 180 stupňů. Naše náboženské představy nám v tom mohou jenom překážet. Zde je prostě nutná obyčejná a upřímná láska. Láska, která zná své meze a která není pyšná sama na sebe.

Všimněme si ještě jedné věci ohledně lásky. V souběžném oddílu z Markova evangelia Pán Ježíš reaguje téměř stejně s jedním malým rozdílem (Mk 9, 36 - 37). Dítě nejen postaví před učedníky, ale ještě ho obejmě. Objetí je výrazem lásky. Jako by na dítěti a jeho vlastnostech až tolik nezáleželo, ale tím

podstatným byla Boží láska. Jenom Ona nám zajišťuje vstup do království nebeského. Nejde tedy o to, čeho se nám podaří dosáhnout, ale o Boha, který se nad námi smilovává. Otázka od učedníků mířila přesně opačným směrem. Pravděpodobně si představovali, že jim Ježíš přizná výjimečné postavení v nebeském království. Možná v tom byla také obyčejná lidská pýcha. Není divu, že je jejich Mistr pořádně zchladil.

Pán Ježíš v našem příběhu pokračuje: „*Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském...*“ Najednou to vypadá, jako by přistoupil na způsob myšlení svých učedníků. Opravdu to bude v nebeském království vypadat podle jejich představ? Nebo jejich otázku používá k tomu, aby je vrátil ke správným základům víry? Protože kdo je prvním a největším v království nebeském? **No přece On!** Přesto na sebe bere úlohu služebníka... Proto i pro nás platí. Kdo chce být prvním, ať je služebníkem všech. Na místo pýchy na všechno, kým jsme se stali nebo čeho jsme dosáhli, by měla do našich srdcí nastoupit pokora. V ní si uvědomujeme svoji vlastní nedostatečnost a závislost na Boží milosti. V pokoře můžeme říct: „Pane Bože, tady jsem. Uvědomuji si, že Ti nemůžu dát nic, co bys sám už neměl. Použij si prosím celý můj život tak, jak sám chceš.“

Představme si: V nebi začíná hostina. Andělé usazují jednotlivé hosty ke stolu. Společně přicházejí biskup a stará paní. Biskup je usazen až u konce stolu, stará paní na čestné místo poblíž jeho čela. Biskup se začne rozčilovat: „Jak je možné, že ona je na tak čestném místě a já tady vzadu? Vždyť jenom uklízela kostel. Dobře to vím, dělala to spoustu let. A pokud vím, ani to uklízení nedělala nijak usilovně. Pořád jenom tlachala s lidmi, kteří do kostela přicházeli. Já jsem přece biskup a služebník Boží.“ Stará paní se zvedne a chystá se vyměnit si s ním místo. Jeden z andělů ji gestem ruky zastaví a povídá: „To všechno je pravda. Zatímco ty jsi většinu svého času použil k získání významného postavení v církvi i mimo ni, ona po všechn svůj čas v lásce sloužila lidem ve svém okolí. Sdílela jejich radosti a strasti, těšila je a povzbuzovala. Tak, Dobromilo, zase se hezky posad'. Jsi přesně tam, kde máš být.“

Ještě si připomeňme, co Pán Ježíš dodal: „*A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne.*“ Představme si, jak bychom se chovali, kdyby k nám na návštěvu přišel například pan prezident? Jistě bychom se snažili, aby se cítil, co nejlépe a také bychom se asi snažili udělat na něj dojem. Pán Ježíš je nadřazený nad kýmkoli na této zemi. Dobře ví, jak skromná povaha malého dítěte, oproštěná od všeho, jako je sebestrosazování, je právě to, co ostatní, podněcování opačným duchem, mají ve zvyku přehlížet a odsouvat stranou. Proto to, co se děje těm, kteří jsou tichého a pokorného srdce, považuje Kristus za učiněné Jemu samému. Vyzývá nás, abychom „jeho maličké“ přijímali stejně, jako přijímáme Jeho. Tohle je to „přijetí“ Krista, které je mnohem vyšší a lepší věc, než být „největší“ v pozemském království. Můžeme se dívat svrchu na Ježíše? Těžko. Stejně tak se nemůžeme dívat svrchu na ty, které posílá. Jsou všude kolem nás.

Skupina mládežníků chodila pravidelně navštěvovat seniory do domova důchodců. Kromě čtení z Bible a modliteb také zpívali při kytáře mládežnické písničky. Jednou si jejich kytarista v každé volné chvíli pořád dokola přehrával jakési sólo. Moc dobře mu to nešlo. „Už bys toho měl nechat, dost to ruší“, napomínal ho vedoucí skupinky. Kytarista se hájil: „Vždyť ti staří už skoro nic neslyší. Tohle je hodně těžká část jedné písničky, kterou máme hrát v neděli při bohoslužbách.“ Když už chtěli odejít přistoupil k nim starý pán a poprosil kytaristu. „Mohl bych vyzkoušet tu tvoji kytaru?“ Ten mu ji se slovy, „ale opatrně“, podal. K jeho velkému údivu dokázaly vrásčité ruce starého pána přehrát celé obtížné sólo bez jediné chybičky. „Jak je možné, že to tak umíte?“ užasl kytarista. „Já jsem to napsal“, odvětil starý pán.

Jak tedy zní správná odpověď na otázku: „Kdo je největší v království nebeském?“ Myslím, že všichni ji známe. „Ježíš.“ A my ostatní? Pro nás platí: „Jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři a sestry.“ (Mt 23,8) Snažíme-li se dosáhnout u Boha cokoli vlastními schopnostmi nebo zásluhami, děláme opak toho, co On od nás očekává. Radí nám: „Odevzdej se Mi. Nepovyšuj se nad druhé, ale přijímej je, jako Mne, svého Pána.“

Amen